

Arrest

nr. 132 901 van 7 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 mei 2014 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2014 diende verzoeker via zijn voogd een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet). Op 7 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL TOT: TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot, het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde,

wordt aan Mevrouw L.k., van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij, bevel gegeven de persoon die verklaart te heten BB geboren te U. op 25.12.1996, van nationaliteit Mongolië (te zijn) verblijvende te (...) te 3800 Genk binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1. 11 van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een Paspoort, noch van een visum. Uit illegaal overblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene kwam op 26/05/2010 naar België en diende op 27/05/2010 een asielaanvraag in. Op 12/06/2010 deed hij afstand van zijn asielaanvraag, gevolgd door de administratieve betekening van een bijlage 38, bevel tot terugbrenging Op 22/08/2010 dient de voogd voor betrokkene bij bureau : MINTEH ; een aanvraag in voor de afgifte van verblijfsdocumenten, dewelke op 01/10/2010. resulteerde in een negatieve beslissing en de betekening van een bijlage 38. Op 21/04/2011 diende de voogd een nieuwe aanvraag in voor de afgifte van verblijfsdocumenten.

Aangezien er bij deze aanvraag geen nieuwe objectieve elementen werden toegevoegd aan het dossier, werd besloten de beslissing bijlage 38 van 01/10/2010 te behouden 19/12/2012 dient de voogd een nieuwe aanvraag in, in toepassing van artikel 61/18 van de Wet van 15/12/1080. Gelet op artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 07/01/2013 Op 11/01/2013 werd aan betrokkene en diens voogd opnieuw een bijlage 38 bevel tot terugbrenging betekend. Op 27/03/2013 werd tegen deze beslissing een beroep ingediend bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwisting, hetwelk op 25/06/2013 nietig werd verklaard.

Op 21/08/2013 richtte onze dienst een brief aan de voogd overgemaakt met de vraag wat de stand van zaken is in de situatie van betrokkene met betrekking tot de opvolging van de afgeleverde bijlage 38 van 11/01/2013, het schrijven bleef onbeantwoord.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke betalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 18 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110septies tot 110undecles van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De voogd diende op 11/04/2014 haar aanvraag in Gelet op artikel 81/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110septies en het koninklijk besluit van 8 oktober. 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 24/04/2014.

De voogd voegt bij haar aanvraag de volgende documenten toe: schoolrapporten, de vertaling van een Mongoolse identiteitskaart van DK (betrokkene's oom in Mongolië), een handgeschreven brief in het Mongools met vertaling, dd 17/03/2014 van een zekere B, een handgeschreven brief in het Mongools met vertaling, dd 04/03/2014 van betrokkene's oom. Tijdens het gehoor op bureau MINTEH werden volgende documenten voorgelegd : een attest tracing dd 13/02/2014, een kopie van de originele identiteitskaart van betrokkene's oom, 2 bewijzen van nationaliteit, een attest van de aanvraag tot het bekomen van een PP (dit document is echter met vertaald), de enveloppe waarin de brieven van de oom geboorteakte vertaling van betrokkene's geboorteakte en de originele geboorteakte.

Vooreerst dient opgemerkt dat de verklaringen van betrokkene aangaande zijn situatie in zijn land van herkomst reeds meerdere malen onderzocht werden door onze dienst tijdens de vorige aanvragen van de voogd en dat telkenmale na grondige analyse van het dossier een beslissing werd genomen tot terugbrenging, bijlage 38.

Er worden geen nieuwe objectieve elementen aangebracht die de voorgaande beslissingen kunnen ombuigen m een recht op verblijf in België.

Ook nu weer berust het verzoek voor de afgifte van een verblijfsdocumenten volledig op verklaringen en wordt deze niet aannemelijk gemaakt door objectieve gegevens. Betrokkene verklaart dat zijn ouders overleden zijn. Hij kan echter geen overlijdensaktes voorleggen. Betrokkene legt 2 handgeschreven brieven in het Mongools voor van respectievelijk zijn oom en zijn vriend B (ex-nbmb Mongool die terugkeerde naar Mongolië). Aangaande deze documenten dient te worden opgemerkt dat dit geen objectieve elementen zijn en deze een gesolliciteerd karakter hebben bovendien kan geen bewijs geleverd worden dat deze brieven effectief afkomstig zijn van de oom in kwestie.

Dat betrokkene hier regelmatig naar school gaat en zich goed in België heeft geïntegreerd, geeft hem niet automatisch recht op verblijf en betekent geenszins dat de duurzame oplossing conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 daarom noodzakelijk bestaat uit een machtiging tot verblijf in België. Alle bovengenoemde redenen en verklaringen verantwoordt op geen enkele manier het migratieproject naar België.

De duur van verblijf in België kan evenmin aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.. Betrokkene kon, via zijn voogd kennis nemen van de genomen beslissingen in het verleden en koos er zelf voor hieraan geen uitvoering te geven. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten worden geput.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan met. dus niet stellen de duurzame oplossing zich niet noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. De bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en -met 81/25 van boven vernoemde wet dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas en Fedasil. In dit geval en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op, die luidt als volgt:

"De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel tot terugbrenging, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of ont er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde 2evallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt: (...).

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. In casu werpt de verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat voormelde schendingen niet kunnen worden aangenomen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren."

2.2. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat men voor verzoekende partij een beroep wenst te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de vreemdelingenwet en dat de voogd daartoe een aanvraag heeft ingediend. Deze bepalingen maken deel uit van het "hoofdstuk VII – Niet-begeleide minderjarigen" van de vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-

begeleide minderjarige vreemdeling (BS 28 november 2011). Deze wet schrijft voor dat een duurzame oplossing moet worden bepaald die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast, en beschermt die minderjarige tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bij de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de wet van 15 december 1980 aan de minister of zijn gemachtigde toevertrouwde beslissingsbevoegdheid in het kader van zijn bevoegdheden inzake vreemdelingenpolitie wordt beperkt door de verplichting om een duurzame oplossing te bepalen die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast (GwH 18 juli 2013, nr. 106/2013, B.9.2.).

Aangezien artikel 61/18 van de vreemdelingenwet bepaalt dat hetzij een bevel tot terugleiding moet worden afgegeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, hetzij een verblijfsdocument met een tijdelijke geldigheid moet afgeven indien de duurzame oplossing niet bepaald is, en verzoekende partij in het kader van de uiteenzetting van haar middelen precies uiteenzet dat de terugkeer naar Mongolië niet kan worden beschouwd als een duurzame oplossing in haren hoofde, moet de grond van de zaak worden onderzocht en kan de exceptie niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"M.b.t de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St, 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519). Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. De voogd van verzoekende partij heeft bij aanvraag van 19.12.2012 een beroep gedaan op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 91/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Door aan de voogd een bevel tot terugbrenging binnen de dertig dagen van de minderjarige: een bijlage 38 te betekenen schendt de Staatssecretaris de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op ; een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het .bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet .voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52. Verzoekende partij vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS. Hoe dan ook is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen en getuigt deze niet van goed bestuur. Verzoekende partij wordt als minderjarige in illegaal verblijf gelaten, tot haar 18 jaar, hetgeen niet in het belang is van de minderjarige. Verzoekende partij heeft aldus een geldig en voldoende belang Haar belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig. M.b.t de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St, 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519). Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. De voogd van verzoekende partij heeft bij aanvraag van 19.12.2012 een beroep gedaan op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 91/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. De Staatssecretaris houdt geen rekening met de argumenten van de voogd in haar aanvraag. D Staatssecretaris baseert haar beslissing op de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Wet van 15.12.1980 (hieronder weergegeven) : (...). In acht genomen de door de voogd en de minderjarige aangevoerde argumenten, is de beslissing van de Staatssecretaris — bevel tot terugbrenging — bijlage 38 — niet redelijk, noch zorgvuldig en niet in overeenstemming met de artikelen 61/14 tot 61/25 van de

vreemdelingenwet. Het is duidelijk dat de duurzame oplossing voor de minderjarige zich in België bevindt en niet in Mongolië. De ouders van de minderjarige zijn overleden. Er is geen reden om te twifelen aan de authenticiteit van deze verklaring. Deze wordt ondersteund door verklaringen van derden. Aldus dient deze verklaring haar bewijswaarde te behouden. Er is geen enkele garantie dat een volwassene (familie van de minderjarige) of overheidsinstantie de zorg voor de minderjarige zal opnemen. Het is zeer twijfelachtig of de Mongoolse overheidsinstanties dan wel NGO's de zorg voor de minderjarige kunnen opnemen. Het feit dat in Mongolië tal van straatkinderen zonder enige ; begeleiding dienen te overleven, wijst er op. dat er geen gedegen opvang bestaat voor alleenstaande minderjarigen. De Staatssecretaris heeft geen enkel onderzoek, niet thans en niet voorheen, gedaan ter plaatse naar de opvangcapaciteit in Mongolië, zowel van de overheid als van de familie van de minderjarige. Deze documenten werden in de bestreden beslissing niet aan een onderzoek onderworpen. Zij worden louter vermeld. Opgemerkt wordt dat het allerm minst zeker is dat de minderjarige überhaupt kan terugkeren naar Mongolië. Verzoeker verwijst naar het attest van de Mongoolse ambassade, dat eerder in de procedure werd neergelegd, dat het onmogelijk is een paspoort af te leveren. Zonder paspoort kan de minderjarige niet terugreizen naar Mongolië en verkeert de voogd dus in de absolute onmogelijkheid om gevolg te geven aan het bevel tot terugbrenging. Er werd een aanvraag tot paspoort neergelegd, doch tot op heden werd van de ambassade van Mongolië geen antwoord bekomen. De motivering van de Staatssecretaris is dan ook niet redelijk, noch zorgvuldig en schendt de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur. DVZ laat gelden : (...) De door verzoeker neergelegde schoolattesten, het bewijs van zijn integratie, geeft volgens de Staatssecretaris hem niet automatisch recht op verblijf. De geslaagde. integratie van. verzoeker, zijn uitstekende schoolresultaten, het feit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, impliceert nochtans dat de duurzame oplossing conform artikel 61/14 van de wet van. 15/12/1980 noodzakelijkerwijs bestaat uit een machtiging tot verblijf in België. Verzoekende partij wil inderdaad zijn studies in België verderzetten en voltooiën. Dit is een legitieme vraag en dit is in het belang van de minderjarige. In geval van het behalen van een diploma staat de verzoekende partij sterker op de arbeidsmarkt en geeft hij blijk van verworven competenties, zowel in geval van verblijf in België als in geval van terugkeer naar het land van herkomst. De duurzame oplossing bestaat er dan ook - in het belang van de minderjarige - in dat deze zijn of haar studies in België kan verderzetten. DVZ laat gelden: (...) Verzoeker vraagt zich af waarom een brief dewelke een "gesolliciteerd" karakter zou hebben (gesolliciteerd betekent niet anders dan aangevraagd) ongeloofwaardig zou zijn. Elke brief ten behoeve van een derde heeft een. gesolliciteerd karakter. Betekent dit dat elk dergelijk schrijven ongeloofwaardig zou zijn... DVZ handelt niet redelijk, noch zorgvuldig daar waar hij een schrijven dat op vraag van verzoeker werd opgemaakt per definitie als ongeloofwaardig / als niet bewijskrachtig beschouwt. In het bijzonder schendt de Staatssecretaris artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet aangezien er geen individueel onderzoek is gebeurd in het land van herkomst en geen beslissing op basis van het geheel van de elementen heeft plaatsgevonden in het dossier van verzoekende partij. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd. (schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen)."

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota:

"De verwerende partij laat gelden dat verzoekster zich beperkt tot vage en hypothetische beschouwingen, dewelke geen afbreuk kunnen doen aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Verzoekster blijft in gebreke om bewijs aan te brengen dat opvang in het land van herkomst niet mogelijk is, terwijl niet dienstig kan worden betwist dat het aan haar toekomt om dienaangaande de bewijslast te dragen. Waar verzoekster de verwerende partij verwijt dat zij geen enkel onderzoek ter plaatse heeft gedaan naar de opvangcapaciteit in Mongolië, zowel van de overheid als van de familie van de minderjarige, kan van verwerende partij niet worden verwacht dat zij allerlei onderzoeken gaat voeren in het land van herkomst, daar waar conform het gestelde in artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang dient te worden verleend aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en verzoekster zich blijkens de bestreden beslissing blijft beperken tot loutere verklaringen inzake de familiale toestand in het land van herkomst en geen enkel concreet element dienaangaande heeft overgemaakt aan de verwerende partij, wat verzoekster niet betwist in haar verzoekschrift. Verzoekster is voorts van oordeel dat er geen enkele garantie is dat een volwassene, overheidsinstantie of NGO de zorg voor het kind zal opnemen bij zijn terugkeer en wijst op het bestaan van het fenomeen van straatkinderen in Mongolië, maar zij gaat eraan voorbij dat verwerende partij oog heeft voor de praktische organisatie van zijn terugkeer en in fine van de bestreden beslissing erop wijst dat de termijn van het bevel tot terugbrenging kan verlengd worden voor de termijn die noodzakelijk is voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. Dit alles is erop gericht te verhinderen dat het kind terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige omkadering. Het

is er tevens op gericht oog te hebben voor de praktische problemen die gepaard gaan met de organisatie van de vrijwillige terugkeer zoals het afleveren van een paspoort. Verzoekster is voorts van oordeel dat de geslaagde integratie van het kind in België erop wijst dat de duurzame oplossing voor hem gelegen is in België en hij ontvouwt allerlei toekomstplannen in België, maar hiermee kan hij geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die bepaalt: (...). De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 7 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom er een bevel tot terugbrenging werd afgeleverd. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

2.4. Verzoekster betoogt dat er geen rekening gehouden werd met de argumenten in de aanvraag. Zij stelt dat de duurzame oplossing voor de minderjarige zich in België bevindt en niet in Mongolië. Zij betoogt dat de ouders van de minderjarige overleden zijn en dat er geen reden is om te twijfelen aan de authenticiteit van die verklaring. Er zou volgens haar geen enkele garantie zijn dat volwassen familie van de minderjarige, overheidsinstantie of NGO de zorg voor de minderjarige zal opnemen. Zij stelt dat de Staatssecretaris geen enkel onderzoek ter plaatse heeft gedaan naar de opvangcapaciteit in Mongolië. Zij verwijst naar de bij haar aanvraag gevoegde documenten en zij stelt dat die niet aan een onderzoek onderworpen werden. Het zou volgens haar niet zeker zijn dat het kind kan terugkeren naar Mongolië omdat er voor hem geen paspoort zou kunnen worden bekomen. De geslaagde integratie van het kind, zijn uitstekende schoolresultaten en het feit dat hij geen banden meer heeft met het land van herkomst, zou impliceren dat de duurzame oplossing conform artikel 61/14 van de vreemdelingenwet bestaat uit een machtiging tot verblijf in België."

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het past om even de bepalingen van artikel 61/18 van de vreemdelingenwet in herinnering te brengen. Dit artikel stelt dat hetzij een bevel tot terugleiding moet worden afgegeven aan de voogd indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is, hetzij een verblijfsdocument met een tijdelijke geldigheid moet afgeven indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Artikel 61/14, 2° omschrijft het begrip "duurzame oplossing" als volgt:

"- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet."

In de bestreden beslissing wordt in essentie gesteld dat de duurzame oplossing erin bestaat de minderjarige terug te brengen naar Mongolië.

De Raad onderzoekt bijgevolg, in het hoger belang van de minderjarige kinderen, op basis van welke overwegingen het bestuur op grond van de ingediende aanvraag tot de huidige bestreden beslissing van 7 mei 2014 komt.

Het bestuur heeft in de motivering van de bestreden beslissing aandacht voor de historiek en voorgeschiedenis van het dossier. Het bestuur beschrijft hierbij de ontwikkelingen in het administratief dossier van de verzoekende partij uit het verleden. Dit verleden behelst voor het leeuwendeel een periode die voorafgaat aan de periode van het nemen van de bestreden beslissing van 7 mei 2014.

De Raad merkt hierbij op dat uit de beschrijving van de historiek van het dossier niet zonder meer een duurzame oplossing afgeleid kan worden.

Uit motieven van de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden wat precies maakt dat de terugbrenging van de verzoekende partij naar Mongolië de meest geschikte duurzame oplossing is. Vooreerst omdat de brieven waarover sprake in de motivering van de bestreden beslissing een gesolliciteerd karakter hebben en bijgevolg geen bewijswaarde dragen. Hoewel deze brieven geen bewijswaarde hebben, tonen zij evenmin aan dat de gekozen oplossing uit de bestreden beslissing de duurzame oplossing is dewelke de vreemdelingenwet in artikel 61/14, 2° beoogt.

De Raad merkt op dat de verwerende partij het gegeven dat verzoekende partij stelt dat zijn ouders overleden zijn, niet betwist. In het administratief dossier bevindt zich een stuk van een gepland gesprek met de Mongoolse ambassadeur in België aangaande verzoekers zaak en het bestaan van familieleden van de verzoekende partij in Mongolië, doch geen enkel verslag van dit gesprek, of het feit of dit gesprek al dan niet plaatsvond, bevindt zich in het administratief dossier.

Daarenboven stelt de verzoekende partij dat hij geen broers of zussen in Mongolië heeft en zijn oom aangaf hem niet te willen opvangen. Te meer, wanneer men de weliswaar gesolliciteerde brief van de oom alsnog in ogenschouw neemt, deze immers stelt niet meer voor deze zaak te willen worden gecontacteerd.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dan ook niet dat het bestaan van familieleden van de verzoekende partij, die daarenboven opvangbereid zijn, zeker is.

Het bestuur stelt dat de elementen die zij in haar bestreden beslissing opsomt, met name de voorgelegde stukken en hun gesolliciteerd karakter, de afwezigheid van nieuwe stukken bij deze aanvraag, de afwezigheid van andere objectieve gegevens en het gegeven dat het schoollopen en de integratie van de verzoekende partij hem niet automatisch het recht verschaft op verblijf in België als duurzame oplossing, alle elementen zijn die niet noodzakelijk betekenen dat verzoeker in het Rijk dient te verblijven.

De Raad is evenwel van oordeel dat al deze elementen evenmin aantonen dat de terugkeer naar het land van herkomst voor de verzoekende partij de duurzame oplossing biedt die de wet verlangt en vooral waaruit die duurzame oplossing dan wel precies bestaat.

Waar de verwerende partij een aantal tegenstrijdige verklaringen aankaart, geldt dat deze bezwaarlijk tegen minderjarigen kunnen gebruikt worden. Dit element is evenmin van die aard dat op basis van de tegenstrijdige of warrige verklaringen van een minderjarig kind of diens voogd of diens vermeend familielid, precies kan besloten worden dat de terugbrenging naar Mongolië in dit geval de duurzame oplossing biedt die de wet verlangt.

De Raad blijft na lezing van de motieven van de bestreden beslissing immers in het ongewisse over de precieze inhoud of draagwijdte van de "duurzame oplossing". Dit is evenwel belangrijk nu de wet letterlijk van de duurzame oplossing verlangt dat deze zich aandient met "*garanties op adequate opvang en verzorging*", luidens artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet.

Daarenboven vervolgt voornoemd artikel van de vreemdelingenwet met de woorden "*naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem*

zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties". Ook de neerslag over dergelijke afwegingen wordt niet veruitwendigd in de motieven van de bestreden beslissing.

Het bestuur strandt met dergelijke weergave van de oplossing immers bij een "bewering" en niet bij een oplossing die duurzaam is en die garanties biedt die de vreemdelingenwet in deze duidelijk eist.

Het bestuur geeft in de motieven van haar bestreden beslissing geen enkele garantie dat een volwassene, een overheidsinstantie, een NGO of enig ander waardig en uitgewerkt alternatief, de zorg voor de persoon van de verzoekende partij zal opnemen bij zijn terugkeer.

Daarenboven wijst de verzoekende partij terecht op het bestaan van het fenomeen van straatkinderen in Mongolië. Nu de verzoekende partij dit reeds doorheen de hele historiek van zijn administratief dossier zelf ten berde heeft gebracht, met name dat hij 3 jaar op straat leefde in Mongolië, is dit een element waar het bestuur gelet op verzoekers kwetsbaarheid als minderjarige te licht overgaat, te meer nu verweerder dit niet element niet zelf betwist.

Waar de verwerende partij stelt oog te hebben voor de praktische organisatie van de terugkeer en in fine van de bestreden beslissing erop wijst dat de termijn van het bevel tot terugbrenging kan verlengd worden voor de termijn die noodzakelijk is voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer en dat de verzoekende partij allerlei vormen van steun kan genieten van verschillende organisatie zoals Caritas, IOM en Fedasil, stelt de Raad vast dat dit, hoewel op zich lovenswaardig, niet aantoon dat de oplossing uit de bestreden beslissing een oplossing is die duurzaam is en garanties biedt die de vreemdelingenwet in deze duidelijk eist.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekende partij kan terugkeren naar Mongolië, nu niet werd nagegaan of het minderjarige kind bij terugkeer naar Mongolië over voldoende garanties van adequate opvang en verzorging kan beschikken, zoals nochtans duidelijk vereist door artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet. Een en ander klemt overigens des te meer nu de tracings door het Rode Kruis, die overigens opgestart werden op 23 november 2010, vooralsnog geen resultaat met uitsluitel hebben opgeleverd dat terug te vinden is in het administratief dossier.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 7 mei 2014 houdende het bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC